

Szám.

d, szo-
mert
tul pe-
nyak-
lt elég

ámában
még be-

I.

-épület.
ulat.

A MEZŐN. (Lásd a 131. lapon.)

9. szám. — 1880.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XIX. kötet.

EGY KIS DIÁK KALANDJAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

IRE oda értünk, már tömérdek ember lepte el az utcát s mi csak messziről nézhettük a veszedelmet. Egy igen nagy ház, a vendégfogadó égett, teteje már egészen lángban állt s az ablakokból is kezdett füst és láng kicsapkodni. A tüzoltók megfeszített erővel dolgoztak, míg a többi emberek borzalommal nézték a szörnyű tüzet. De még inkább nőtt a rémület, mikor egyszerre azt kiáltozták:

— Két gyermek van az égő házban!

Borzasztó volt erre gondolni is! Gyermek az égő épületben! Már csak az egyik szélén volt két ablak, melyből még nem tódult füst... és ez ablakok egyikénél csakugyan látható volt két gyermek. A ház belseje már mindenütt égett, kijönni nem lehetett s a két gyermek esdekelve integetett le az embereknek, hogy mentsek meg őket. Egyszerre hangosan fölsikoltottam:

— Erzsike! Dinike!

Igen, meg voltam győződve, hogy az én kedves kis pajtásaim vannak ott veszedelemben. Nem tudhattam, miként kerültek ide vissza, de megismertem őket s reszketve a rémülettől, kiáltoztam az embereknek, hogy mentsek meg őket. Az én biztatásomra persze nem igen lett volna szükség, megtették volna azt a nélkül is; de az volt a baj, hogy a házba bemenni már nem lehetett, sőt közel sem lehetett menni, mert az égő tetőről folyton zuhantak alá a tüzes gerendák s a ki közel merészkedik a házhoz, agyon csapják.

Kétségbe voltam esve, sirtam, kiáltoztam, rimáncodtam s körülöttem az emberek tétovázva álltak, senki sem mert nekimenni a világos veszedelemnek. Pedig már füst kezdett kitérődni abból a szobából is, melyben Erzsike és Dinike voltak, tehát a tűz már oda is elharapózott! Már azt hittem, el vannak veszve, mikor néhány lépésnyire megpillantottam Gergely vitézt, ki azért volt ott, hogy a rendre ügyeljen. Hozzá rohantam.

— Gergely vitéz! Édes Gergely vitéz! Nézze, ott az égő házban két gyermek van, az én két kedves pajtásom... odavesznek, senki sem mer fölmenni értük! Oh mentse meg! Mentse meg őket!

Gergely vitéz, ki csak épen ekkor érkezett, az égő ház felé nézett, aztán nyugodtan mondá:

— Természetes, hogy meg kell menteni a szegény kicsikéket. Ha senki sem meri, hát megpróbálom én. A jó Isten talán megsegít.

Ezzel keresztülhatolt a sűrű néptömegben s nemsokára láttam, hogy a tetőről záporként lehulló izzó zsarátnok közt az én Gergely barátom, hosszú létrát vonszolva maga után, a ház felé közeledik. Vizes pokróczot borított a fejére s egy pillanat alatt föltámasztá a létrát az ablakhoz és fölkapaszkodott. Elfajtottam lélekzetemet s a sok ember ott az utcán mind remegve várta, mi fog történni. Gergely vitéz pedig beugrott az ablakon s egy perczel később a kis Dinikével karjában ereszkedett le a létrán. Kihozta a fiúcskát biztos helyre, aztán sietett vissza Erzsikeért.

De bármily gyorsan történt is ez, a veszedelem még gyorsabban nőtt s mikor Gergely vitéz másodszor beugrott az ablakon, a falhoz támasztott létra már tüzet fogott a felülről lehulló zsarátnoktól. Iszonyodva néztük, mikor ölében Erzsikével kilépett az ablakon és lefelé ereszkedett. Nem volt választása, kénytelen volt az égő létrán jönni... pedig a létrából már csak a felső néhány fok nem égett s ha tovább tovább jön, a kis leány ruhája is meggyul... odaégnek!

Ugy látszik, Gergely vitéz is jól látta e veszedelmet, mert nem ment keresztül a lángon, hanem, két kezében magasra tartva a leánykát, a létráról leugrott. Rémült sikoltás hangzott az emberek ajkán, néhány bátrabb férfi odasietett. Erzsikének nem történt valami nagyobb baja, csak kissé megütötte magát; de szegény Gergely vitéz, ő ájultan feküdt a földön: eltört mindakét lába!

Fölemelték és elvitték, akkor nem is tudtam hová. Mások meg a megrémült két gyermeket vigasztalták, csititgatták s én is addig-addig tolakodtam, furakodtam a tömeg közt, míg végre odajutottam közelökbé. Nem tévedtem, csakugyan ők voltak. Hangos kiáltással szaladtam hozzájuk.

— Erzsike! Dinike! Csakugyan ti vagytok!

Sirtam örömben, hogy megmentve láthattam őket. Ők is mindjárt reám ismertek s Erzsike még mindig sápadtan, reszkető hangon mondá:

— Oh, kedves Andor! Mily borzasztó volt ez!

A kis Dinike pedig, afféle kicsi gyermek módjára, mihelyt tul volt a bajon, már jóformán el is felejtette és e kérdésel fogadott:

— Andor, megkaptad-e a kis ólomkatonákat? Meg vannak-e még?

— Meg, meg, felelém türelmetlenül. De mondjátok, nem történt semmi bajotok? Te nagyot zuhantál, Erzsike?

— Igen, de hála Istennek nem történt bajom, az a derék ember úgy tartott a karjában, hogy mikor leestünk a földre, ő ért le előbb s én is nagyot estem ugyan azután, de mindössze a kezemet ütöttem meg egy kissé. (Folytatása következik.)

A m e z ő n.

(Képpel a ezimlapon.)

TARKA virágoktól
Hímes mezőn járunk,
Intenek hogy náluk
Pihenőre szálljunk.

Hol legszebben díszlik
A mezők virága,
Oda telepszünk le
Puha pázsitágyra.

Bokrétát kötöttünk
De mit tegyünk vele?
Tudod mit? Legyen ez
Szeretetünk jele.

Én a bokrétámmal
Fölkéitlek téged,
Te meg ékességül
Add nekem tiédet.

Othon majd föltesszük
A nagy bibliára
S megemlékszünk soká
E kedves órára.

Az évszakok.

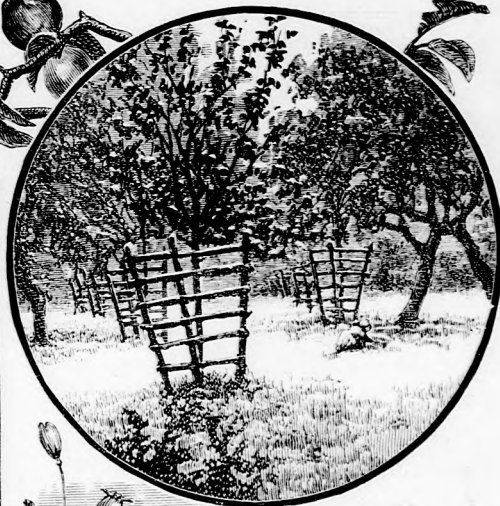
*Mikor kinyíl a szép tavasz
S erdön-mezőn bimbót fakaszt,
Oh az a boldog kor!
A madár zeng akkor,
Szívem tele a dalával
Kezem illatos virággal,
Minden újra éléd
S szól: Mi szép az élet!*

*De a tavasz véget ért már
Utána jött a forró nyár,
S e napok még szebbek.
Szedek édes epret;
A kaszások szénát vágnak,
Mily pompás az puha ágygnak!
Kis patak fürdőre
Csábit, hűsítőre.*

A nyarat az ős követi
Ez van még csak jóval teli!
Alma, körte, szőlő,
Dió, mind ősszel jő.
Tele kamra, tele pincze,
Ki hogy vetett, annyi kincse.
Kincs nekem is terem:
Tanulok s megnyerem.

Ősz után jön a komor tél,
Brr! de fagyos hangon beszél!
De nem félek tőle,
Elbuvok előle.
Meleg szoba ad oltalmat,
Tréfa, játék nyújt vigalmat,
S hosszú éjen által
Álmodom a — nyárral!

AZ ELITÉLT SZARKA.

— Beszélyke, három képpel. —

GYÜTT voltunk mindnyájan dolgozó szobánkban s rendeztük könyveinket, mert már vártuk a csöngést, mely a leczke kezdetét jelenteni szokta. Intézetünkben pedig nagyon szigoru rend uralkodott, az igazgatónő egy percznyi késedelmet sem tűrt. Nekünk pedig, kik a legfelsőbb osztályban voltunk, jó példával kellett elől járni a kisebb leányok előtt. Már készen is voltunk mindnyájan, csak Irén kutatgatott nagy izgatottsággal fiókjában, asztalán és szerte az egész szobában. Végre fölkiáltott:

— Nem, ezt már igazán nem lehet tovább tünni! Ez a Dorka napról napra több bajt csinál.

Nem először kiáltott már így föl s egyikünk, a tüzes Laura most védelmezni kezdte Dorkát.

— Ugyan hagyj el, pattant föl Irén haragosan. Három nap alatt ellopta a kis ollómat, a gyűszümet, a kis ezüst tolltartómat és most meg...! Oh, megöl a méreg!

— De az még épen nem bizonyos, hogy Dorka vitte el, felelé Laura.

— Hát ugyan kicsoda? Szeretném tudni!

— Kicsoda? Azt épen nem tudom..., de azt tudom, hogy a minap olvasókönyvedet nem Dorka vitte a kertü lugasba, a a mult héten pedig dolgozó kosárkádat szintén nem ő hagyta ott a füben, hanem te magad.

Mindnyájan nevtünk, mert Irén csakugyan a leggondatlanabb szeleburdi leány volt a világon. Mindig elhagyott,

elfelejtett valamit. Haja, ruházata soha sem volt rendben, kötényet, néha még cipőjét is elvesztette, mert elfelejtette megkötni. E miatt aztán sok baja is volt a tanítónőkkel, kik pedig különben szerették volna, mert mindnyájuk közt ő volt a legjobb tanuló. Amin mi többiek órahosszat törtük a fejünket, azzal ő néhány percz alatt elkészült és nem volt semmi kétségünk, hogy a jutalmak közül, melyek az év végére ki voltak tűzve a legjobb növendékek számára, ő nyeri el a legelsőt.

Rend és csinoság dolgában azonban Irén épen nem volt példás és könnyen elhitük most is, hogy ollóját, gyűszűjét, tolltartóját ő maga hányta el s nem Dorka lopta el.

Az igaz, hogy Dorkától is könnyen kitelhetett efféle gonoszság, mert amily kedves teremtés volt, ép oly vakmerő, sőt az igazat megvallva, tolvaj természetü is volt. Csakhogy ennek mi magunk voltunk az okai, mert mindnyájan dédelgettük, kényeztetjük s nem volt a világon boldogabb, kényesebb szarka, mint a mi Dorkánk!

Mert Dorka nem volt senki más, mint egy szelid szarka, mely ott élt velünk a nevelőintézetben. Tulajdonképen nem a mienk volt, hanem a jó öreg kulcsárnőé, aki úgy szerette, mint valami kedvenc gyermekét. De mi is szerettük s ő is minket; mihelyt szerét tehetette, rögtön ott termett nálunk s ha az ablak zárva volt, türelmetlenül kopogott erős csőrével és lármázott mindaddig, míg csak be nem eresztettük. (Lásd a képet a 140. lapon.)

Bohókás, kedves jószág volt, hanem persze, mint minden szarka, roppantul szerette elhordani mindazt, ami fénylett, csillogott. Ezzel nem igen okozott bajt, mert

ismertük a rejteket, hová kincseit összehordta s ha valakinek gyűsüje, ollója hiányzott, bizonyosan megtalálta ott a Dorka rejtekében. Sokszor magunk is kaczagva néztük, mint kapott föl egy-egy tollat s mint igyekezett vele elosonni. (Lásd a képet a 141. lapon.)

Annyira megszokta, hogy köztünk legyen, hogy nem félt semmiféle lármától s ott sétált, röpkedett szobánkban, mialatt mi tanultunk vagy játszottunk. Sőt annyira ment vakmerősége, hogy behatolt még a tanterembe is és akárhányszor végig hallgatta az előadást. Tanáraink persze nem túrték meg ott, ha észrevették; de sokszor nem vették ám észre, mert Dorka olyan ravasz volt, hogy a leczke ideje alatt meg sem mocszant, hanem meghuzta magát valamely zugocskában, vagy a szekrény tetején s szörnyen komoly képet csinált, mintha nagy figyelemmel hallgatná az előadást. Mikor aztán a leczkének vége volt s mi zajongva fölgráltunk, ő is előröppent rejtekéből, amin még komoly igazgatónőnk is el-elmosolyodott, mert ő is szerette a bolondos madarat.

Persze, volt is Dorkának olyan jó dolga, hogy nem cserélt volna akármelyik királykisasszonynyal sem. Jól tartottuk mindenféle csemegével, ami csak szája izére való volt, úgy hogy Julis néni, a kulcsárnő, gyakran kért, ne tömjük annyira, mert megbetegszik. De ettől nem kellett félni; a madár nem olyan, mint a falánk gyermek; a madár nem eszik többet, mint amennyi épen elég.

Hanem azért mégis fogott rajta a kényeztetés. Mikor például irtunk, ő ott sétált, ugrált az asztalon és mulatságosan

belepislogott az írásba, mintha vizsgálná, jól van-e megírva; ha aztán egy pillanatra letettük a tollat, fölkapta és szökött vele, vagy elcsente a már megirt dolgozatot, legtöbbször pedig az esett meg, hogy a még meg nem száradt íráson végig sétált és gyönyörűségesen összemázolta. Ebben pedig az igazgatónő nem értette a tréfát s ezért akin efféle baj megesett, szépen újra legirta a föladványt. De Irén, amilyen rendetlen és gondatlan volt, egyszer egy ilyen szarkalábas írást adott bé.

— Mi ez? szólt az igazgatónő meglepetve. Miféle mázolás ez?

— Ez.. kérem szépen.. a szarka.. felelé Irén ijedten.

— Itt az iskolában semmi dolgunk a szarkával. Már intettelek, hogy efféle kifogásokat nem tőrök. Ha szabad időtökben játszotok azzal a madárral, azt nem bánom; de leczkéteket gondosan végezzétek. S mert ily rendetlen, hanyag munkát nyujtottál be, délután be kell adnod szépen leírva, büntetésül pedig százszor leírod egy iv papiros e szavakat: »Én hanyag és rendetlen vagyok.«

Szegény Irén belenyugodott sorsába s a déli szünóra alatt neki fogott az írásnak, míg mi az udvaron játszottunk. Néha-néha azonban ő is kijött hozzánk s mikor kérdeztük, készen van-e a föladvány, nevetve felelte, hogy minden rendben van. Kevéssel a délútáni leczke órája előtt mindnyájan a szobába mentünk, hogy az előadásra készüljünk. És ekkor történt az, hogy Irén nem találta írását s a szarkát szidta, hogy ez lopta el.

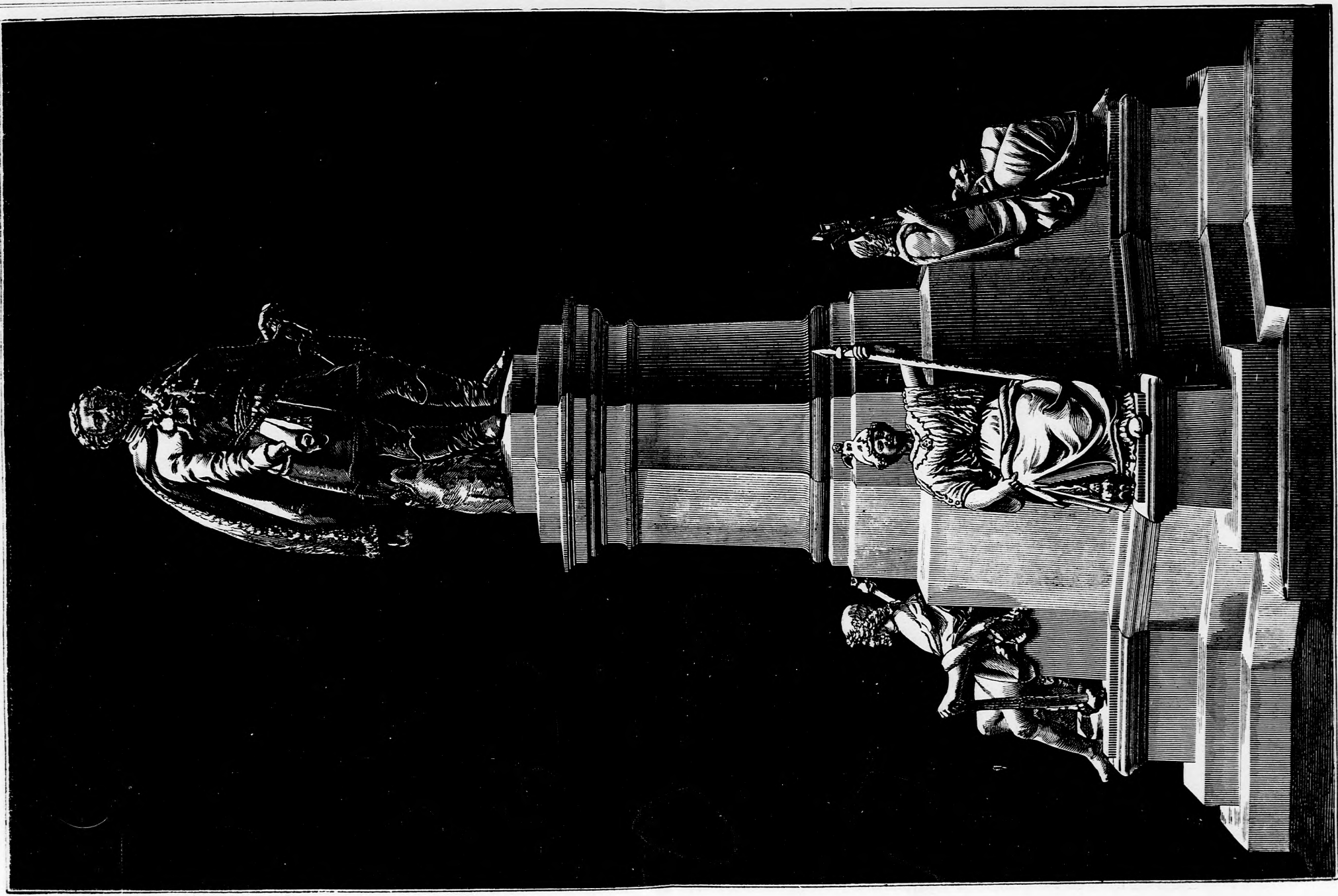
(Folytatása a 138. lapon.)

ázata soha
na még czi-
tette meg-
a is volt a
n szerették
volt a leg-
órahosszat
hány percz
mmi kétsé-
melyek az
jobb növen-
gelsőt.

an azonban
nyen elhit-
jét, tolltar-
rka lopta el.
is könnyen
mert amily
akmerő, sőt
rmészeti is
unk voltunk
lgettük, ké-
boldogabb,
Dorkánk!

ki más, mint
élt velünk a
pen nem a
kulcsárnőé,
ni kedvencz
s ő is min-
rögtön ott
zárva volt,
csőrével és
sak be nem
0. lapon.)

volt, hanem
ppantul sze-
énylett, csil-
t bajt, mert

GRÓF SZÉCHENYI ISTVÁN SZOBRA BUDAPESTEN. (Lásd a 143. lapon.)

(Folytatás a 135. laphoz.)

— De hisz az nem baj, mondám én, Ha Dorka lopta el, oda vitte az odvas fába, a kertbe. Ott megtalálod.

— Már kerestem, nincs ott. Bizonyosan valami más rejteket talált s most már oda hordja, amit ellopkod.

Ez bizony lehetséges volt s arra most nem volt idő, hogy a szarka új rejtekét keressük.

— Istenem, most mit csináljak! kiáltá Irén kétségbeesetten. Mindjárt kezdődik a lecke, be kell adnom a dolgozatot... és nincs meg!

— Hátha gyorsan leírnád még egyszer? szólta Laura.

De arra gondolni sem lehetett, mert alig egy perczel később már csöngettek, be kellett mennünk a tanterembe. Mindnyájan busultunk kissé Irénke miatt, mert jó barátságban éltünk, szerettük egymást mindnyájan. És amitől féltünk, az persze csakhamar meg is történt.

Az igazgatónő belépvén, legelőször is Irénhez fordult és kívánta a büntetékép rászabott dolgozatot. A szegény leányka elsápadt s akadozva felelé;

— Kérem szépen... megirtam...

— No's, ha megirtad, hát add ide.

— Igazán megirtam... egészen készen volt... de... de...

— Semmi de, semmi kifogás, hanem szaporán add ide, szólta az igazgatónő türelmetlenül.

— Nem adhatom, elvitte a szarka!

Elfojtott lélekzettel vártuk, milyen hatása lesz e mentségnek; előre sejtettük, hogy baj lesz, mert hiszen a büntetést is azért kapta Irén, hogy a szarkát okozta

írásbeli föladványa elmázolásával és most megint a szarkával mentegetőzik. Az igazgatónő azt hihette, hogy Irén gunyt űz belőle. És csakugyan láttuk, hogy ami igen ritkán szokott volt megtörténni, most megtörtént: az igazgatónő komolyan megharagudott. Szigoru hangon mondá:

— Ah, ez már mégis sok! Tehát azt hiszed, csufot űzhetsz belőlem? Azt hiszed, elég ha azt mondod, hogy elvitte a szarka! Ám legyen, megkapod a mit megérdemelsz. A holnapi szünnapot szobafogságban fogod tölteni és háromszázszor le fogod írni ezt a mondatot: »Én hanyag és rendetlen vagyok, azonfelül pedig engedetlen és tiszteletlen is főlebbvalóim iránt.«

Ez borzasztó volt! Ilyen hosszú mondatot háromszázszor leírni! És még borzasztóbb a szobába zárva lenni a szép nyári szünnapon, mikor rendszeren ki szoktunk sétálni a ligetbe s ott játszani, ozsonnálni!

Irénke szemei könnybe lábbadtak, de nem mert szólani, mert tudta, hogy mit az igazgatónő egyszer kimondott, annak meg kell történni, nem használ sem durczáskodás, sem könyörgés. Mi is sajnáltuk, ámbár félig-meddig azt hittük, hogy Irén maga oka a bajnak, mert alkalmasint ő maga hanyta el valahova az írást és nem a szarka vitte el.

De a leckeóra után is hasztalan kutatta, kereste Irén azt az írást; mi is segítettünk neki, fölhánytuk az egész szobát, sehol nyoma sem volt. Már csakugyan nem lehetett másképp, mint hogy az a gonosz szarka vitte el s olyan helyre dugta, melyet még nem ismerünk. Egész estig kutattuk az ármányos Dorka ur rej-

tekét, bejártuk a kertet, padlást s benéz-
tünk minden zugba, amelyről gondolhat-
tuk, hogy a szarkának kincses kamrául
szolgálhat, de sehol sem találtunk semmit;
csak a régi helyen, az odvas fában leltünk
holmi ócska aczéltollakat, szögeket és effé-
lét. Az a reményünk tehát, hogy az irás
fölmutatásával megmenthetjük Irént a
másnap fogságtól, füstbe ment, nem lehe-
tett rajta segíteni.

A következő napot aztán szomoruan
töltötte szegény Irénke; dolgoznia kellett,
mig mi többiek játszottunk, mulattunk,
még pedig annál vigabban, mert már csak
néhány nap választott el az évi vizgá-
lattól, mely után hazasiethettünk szüleink-
hez. Egyik-másik közülünk abban is re-
ménykedett, hogy elnyeri valamelyiket a
kitűzött jutalmak közül s nemcsak vidá-
man, hanem dicsőséggel is tér haza. Épen
ezért nagyon vigyáznunk is kellett, hogy
az utolsó napokban el ne kövessünk olyas-
mit, a mi miatt eleshetnénk a jutalomtól.

A szép szándék megvolt; de aztán
nagyon siralmas történet lett belőle. Az
pedig így esett meg:

Mikor este felé kirándulásunkból
hazaérkeztünk, Irén épen akkor készült
el az irással és engedélyt kapott, hogy az
udvaron sétálhasson. Busan és a sok irás-
tól fáradtan jött elénk s kérdezgette, hol
voltunk, hogy mulattunk s több effélét.
Elmondtuk neki s ő szomoruan hallgatta,
milyen szép mulatságoktól volt megfosztva.
Egyszerre aztán hevesen fölkiáltott:

— De meglakol még ezért az a go-
nosz tolvaj szarka! Ezt meg nem bocsátom
neki!

— Mit akarsz tenni?

— Majd meglátjátok. De ma már
késő van . . . majd holnap ha ismét közénk
jön, megkapja büntetését.

Szegény bohó Dorka nem tudta,
milyen veszedelem fenyegeti, nyugodtan
aludt asszonyánál, az öreg kulcsárnőnél;
mi sem tudtuk, mi fog történni s nem sejt-
tettük, hogy mi magunk fogjuk eldönteni
a szegény szarka sorsát.

Másnap reggel, amint szobánkban
dolgoztunk, a szarka szokása szerint
egyszerre ott termett az ablakon, vígan
kárógott és semmi rosszat sem gyanítva
beröpült a szobába. El voltunk foglalva
leczkénkkel s nem igen ügyeltünk reá;
de Irén azonnal lesni kezdett reá s amint
a szarka az asztalon közelébe ment, hirte-
len megkapta.

— Itt vagy, te gonosztevő! kiáltott
Irén. Most kikapsz!

Dorka nem nagyon ijedt meg, szokva
volt hozzá, hogy meg-megfogtuk és inger-
kedtünk vele. Azt hitte, hogy most is csak
ez vár reá. Mi is ezt hittük, mikor Irén
így szólt:

— Leányok, most törvényszéket fo-
gunk tartani e bűnös fölött. Én vagyok a
vádoló, közületek valaki legyen a bűnös
ügyvédje, aztán választunk három bírót,
aki itélni fog.

Mindnyájunknak nagyon tetszett a
tréfa s rögtön megválasztottuk a törvény-
széket, aztán nagy ítéletet tartottunk.
Hogy a bűnös meg ne szökhessék, össze-
kötöttük lábait és szárnyait s úgy hevert
ott előttünk. Ez már sehogysem volt ked-
vére, vergődött, igyekezett harapni, ha
valaki közel ért hozzá, de mi roppant ko-

moly arczczal megtartottuk a törvényszéki tárgyalást.

— Panaszos, mondja el, mivel vádolja a foglyot.

— Vádolom azzal, hogy engem gonosz bajba kevert és büntetést hozott reám pajkos csinye által. Ellopta kész dolgozatomat és úgy eldugta, hogy maig sem tudtam rátalálni. Ezért kérem, hogy szigoruan büntessék meg.

— Nos, vádlott mit felel erre? Védje magát, ha pedig nem tud a mi nyelvünkön szólni, majd szól ügyvédje.

Az ügyvéd Laura volt, ki nagy tüzzel felelt:

— A vád nincs bebizonyítva s én azt mondom, hogynem is igaz. Az én védenczem, Dorka nem lopta el azt az írást, hanem Irén maga hányta el valahová; ezért kérem a törvényszéket, mentse fel a vádlottat és bocsássa szabadon.

De már az sehogysem illetet volna belé a tréfába s mindnyájan kiáltoztunk, hogy el kell ítélni. A böles bírák tehát el is ítélték és kimondották, hogy a bűnöst tömlöczbe kell zárni.

— Igen, de hová? Hol legyen a tömlöcz? kérdeztük.

— Én tudom! szól Irén. Az én szekrényemben van egy üres fiók, oda

csukjuk. A kulcsot majd én veszem magamhoz.

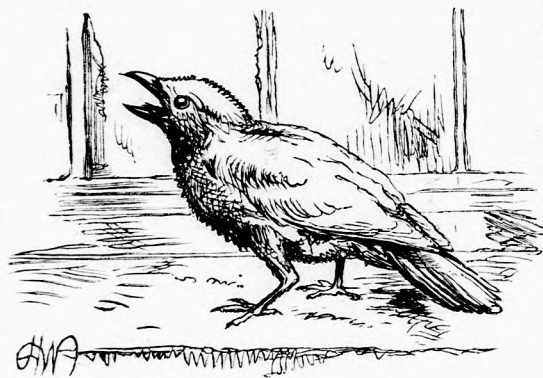
Ugy is történt. Dorkát becsuktuk a sötét fiókba s aztán, mert épen csöngettek, mentünk az előadásra. A tanulás, játék, séta közben aztán jóformán meg is feledkeztünk az elítélt szarkáról.

De ha mi megfeledkeztünk róla, annál inkább gondolt rá a jó öreg kulcsárnő. Egész nap nem látta kedvencz madarát s végre aggódni kezdett miatta; kereste mindenfelé az egész házban, de persze hiába; kérdezgette tőlünk is, nem láttuk-e, de mi kitérő feleletet adtunk, gondolván, hogy még egy kis ideig csak hadd bűnhődjék az ármányos madár, aztán majd szabadon bocsátjuk. De a szegény öreg asszony olyan szomoruan járt-kelt, hogy végre rosszul

esett látnunk s én meg Laura fölkerestük Irént, hogy adja ide a fiók kulcsát, bocsássuk szabadon a szarkát.

— No, nem bánom, szól Irén és zsebébe nyúlt. De most nincs nálam a kulcs, a másik ruhámban hagytam, mikor ebédre felöltöztem. Majd később bemegyek a szobába és kinyitom a fiókot.

Belenyugodtunk s csak akkor gondoltunk rá ismét, mikor estére a szobába tértünk.

... LÁRMÁZOTT, MÍG BE NEM ERESZTETTÜK.

(Lásd a 134. lapon.)

— Irén, kibocsátottad már Dorkát? kérdém.

— Még nem, felelé zavartan. Nem találom a kulcsot.

— Nem talárod! kiáltá Laura hevesen. No lásd, most már csak nem foghatod rá szegény Dorkára, hogy ő lopta el, mert hiszen be van csukva.

— Ne vitatkozzunk most ezen, szól-tam én közbe, hanem keressük meg a kulcsot. Már nagyon is sokáig volt a szegény madár becsukva sötétben, étlen, szomjan bizony nem épen jól érezheti magát. Erre nem is gondoltunk.

— Az igaz! szólta Laura. Még baja eshetik szegénynek! Gyorsan a kulcsot!

Igen ám, a kulcsot! De hol volt a kulcs? Kereste Irén, kerestük mindnyájan, hiába, nem találtuk. Amit egyszer Irén elhányt, azt nem egykönnyen lehetett megtalálni. A kulcs helyett egy láda alatt megtaláltuk azt az írást, melynek ellopásával szegény Dorkát vádoltuk. Irén bizonyosan leszórta a földre s a nyitott ablakon át egy kis szélroham odasöpörte. Irén pirulva bámult rá.

— No lásd, magad vagy a hibás, kiáltott Laura. Szegény madárka! mily ártatlanul szenved! S hozzá most még a kulcsot is elhánytad! Most mit csináljunk?

— Nincs más hátra, mint lakatost hivatni és kinyittatni a fiókot, mondá egyikünk.

— No persze! Hiszen akkor az igazgatónő rögtön megtudna mindent s volna majd szép mulatság! Maradjon csak ott, majd holnap, ha világos lesz, megtaláljuk valahol a kulcsot, szólta Irén.

Mindnyájan éreztük, hogy ez rossz tanács, de azt hittük, nem tehetünk egyebet. Arra nem gondoltunk, hogy mit teszünk akkor, ha a kulcsot holnap sem találjuk meg?

Pedig úgy volt.

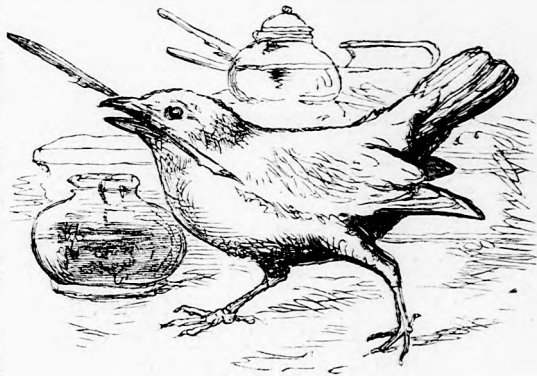
Irén nem tudta előadni a kulcsot, arra sem emlékezett, hol vesztette el s aggodalmunk mindinkább növekedett, kivált mikor láttuk, mennyire szomorítja a jó öreg kulcsárnőt kedves állatkája elvesztése. Már bántott a lelkiis-

meret, de szólni nem mertünk. A délelőtti leczke is elmúlt s még nem tudtuk mit csináljunk, mikor egyszerre az igazgatónő szobánkba lép és így szól:

— Valamelyik közületek a kertben elvesztette fiókja kulcsát, ime.

— Hála Istennek, csakhogy megvan! Szegény Dorka végre kiszabadul! kiáltott fel egészen önfeledten Laura.

— Mi az? Mit jelentenek e szavak? kérdé az igazgatónő meglepetve. Mit tudtok az eltűnt madárról?

... IGY KEZETT A TOLLAL ELOSONNI.

(Lásd a 135. lapon.)

Nem volt menekülés, meg kellett mindent vallani.

— Oh ti meggondolatlanok! Hátha eddig szomjan veszett, vagy a szük nyílás nélküli fiókban meg is fult!

És úgy volt. Amint a fiókot kinyitottuk, a szegény szarkát élettelenül láttuk ott heverni. Megfult!

Őszintén, szívből megsirattuk kedves játszótársunkat, kinek mi okoztuk halálát. A jó öreg kulcsárnőnek pedig nem mertünk többé a szemébe nézni. Az igazgatónő csak ennyit szólt:

— Mindnyájan bűnösök vagytok, az egész felső osztály, épen a legnagyobb leányok. Holnap majd megtudjátok büntetéseket.

Megrezzentünk e szavakra. Mért holnap? Hiszen holnap lesz a vizsgálat napja. Én aggódva kezdtem gyanakodni, mi vár reánk. És csakugyan bekövetkezett.

Másnap ünnepi ruhába öltözve jelentünk meg a nagy teremben, nagyok, kicsinyek mind együtt. Mikor a vizsgálatnak már vége volt, az igazgatónő így szólt Vilma kisasszonyhoz, egyik tanítónőhöz:

— Kérem, kisasszony, tegye meg, amit mondtam!

Vilma kisasszony egy asztalhoz lépett s minket nagyobb leányokat egyenkint odahíva, majd mindegyikünknek átadott egy-egy gyönyörű könyvet, vagy munkakosárkát és más effélét; aztán intett, hogy üljünk vissza helyünkre. Roppantul örültünk, mert azt hittük, ezek ama jutalmak, melyekre számítottunk. Csak az volt a furcsa, hogy nem szóltak hozzá semmit. De aztán megszólalt az igazgatónő ilyképen:

— Megigérttem volt, hogy a szorgalmas és jóviseletű növendékeket meg fogom jutalmazni. Szavamat be is akartam váltani, ime mindegyik láthatja, mit szántam neki. De csak megtekintés végett adattam kezetekbe, hogy annál inkább érezzétek a büntetést. Mert büntetést érdemeltek a kegyetlen csinyért, melyet a szegény madárral elkövettetek. Nemcsak meggondolatlanok, hanem szívtelenek is voltatok; inkább hagyátok szenvedni és elveszni a szegény állatot, hogysen csinyeteket idején bevallótátok volna. Mindenki, aki részes volt e csinyben, ünnepélyes bocsánatot fog kérni a kulcsárnőtől; kitüntetést pedig egyik sem kap. Vilma kisasszony, szedje el ismét tőlük.

És a gyönyörű könyveket, kosárkákat, szekrénykéket, melyeket ölünkben tartottunk, a tanítónő ismét elszedte! (Lásd a képet a 144. lapon.) Némelyikünk bizony sirva is fakadt, de az nem használt semmit. Valamint mi végrehajtottuk az ítéletet szegény Dorkán, úgy végrehajtották rajtunk is.

Dicsőség helyett pironkodással osztottunk szét s mikor a következő iskolai évben ismét együtt voltunk, még sokáig emlegettük e sirlalmaseményt, mely megtanított arra, hogy még a játéknál is meg kell gondolni, mit teszünk s mi következhetik belőle.

GRÓF SZÉCHENYI ISTVÁN SZOBRA BUDAPESTEN.

(Képpel a 136—137. lapokon.)

A »Kis Lap« régibb számaiban már több olyan jeles magyar férfuról szóllottam, akiknek haláluk után szobrot emeltek, hogy még késő időkben is emlékezzenek az emberek e kitünő férfiakra. Most azt a szobrot mutatom be nektek, melyet hazánk szép fővárosában a mult tavaszon állítottak fel s a mely a husz esztendővel ezelőtt meghalt gróf Széchenyi Istvánt ábrázolja.

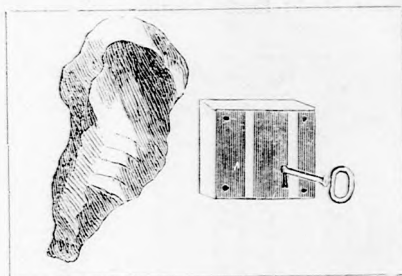
Ez hazánkban a legnagyobbszerü szobor, de a férfiu, kinek emlékére állították, szintén a legjelesebb volt magyar hazánk számos jeles férfia között s még mikor élt, elnevezték a »legnagyobb magyar«-nak. Nevét tisztelettel említi ma is mindenki és még századok mulva is hálával fogják emlegetni, oly nagy tetteket vitt végbe hazánk javára.

Azt persze nem mondhatom el hosszasan, mit mindent végzett gróf Széchenyi István, mert azt a legtöbben közületek nem igen értenék meg; de majd idővel, ha nagyra nőttetek, tudni fogjátok. Addig is azonban illő, hogy mindnyájan ismerjétek e nagy férfiu nevét, mert ami szépet, nagyszerüt szép hazánkban látunk, azt mind vagy Széchenyi csinálta, vagy ő kezdte meg. Ő alapította meg a magyar tudósok társaságát, ő építteté a gyönyörü lánchidat a Dunán és végzett még sok, sokféle nagy dolgot, melynek mi most hasznát élvezzük. Régen, több mint ötven esztendővel ezelőtt volt az, hogy Széchenyi működni kezdett. Akkor Magyarország még nagyon elmaradott, míveletlen ország volt, melyet a többi mívelt népek gunynyal emlegettek; most pedig magyar hazánk is a mívelt országok közt foglal helyet és ezt nagyrészt Széchenyinek köszönhetjük.

Azért ha Széchenyi István nevét halljátok és olvassátok, jusson eszetekbe, hogy

e férfiu Magyarország egyik dicső nagy férfia volt, kit mindenkor büszkén fogunk emlegetni.

KÉPREJTVÉNY.

G Y Á S Z.

Mély részvétellel tudatom veletek is a szomorú hirt, hogy egyik kedves kis olvasótársatok,

SCHULHOFF LAJOS,

szüleinek nagy bánatára meghalt. Élete hetedik évében ragadta el a halál az élők sorából.

Nyugodjanak békében az ártatlan kedves gyermek porai!

Forgó bácsi.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK

A »KIS LAP« XIX. köt. 7-ik számában közölt feladványok megfejtése:

I. A három név előről és visszafelé egyformán olvasható.

II. A tolvajtól lehet félni.

Helyesen fejtették meg: Schuk Frida és Katicza, Dulácska Géza, Augenstein Matild, Irma és Ernesztina, Szily Margit, Nagy Géza, Sivó Margit, Imre Leonie, Reichard Vilma, Zsarnóczay Erzsike, Schwarcz Vilma és Jenő, Roihmann Ernő, Engel Mór, Kaufmann Jenő, Schlesinger Malvina (részben), Muraközy Ilona, Scholtz Margit és Dezső, Beer Gyula és Lajos, Péczely Géza, Brachfeld Ilona, Riesz Paula (részben), Seidner Adél, Paulovits Aurél, Villáz Antal, Muth Aladár, Held Elemér, Bertha Aladár, Mak-

lány Margit, Zellerin Vilma és Gyula, Fliegl József, Weisz Pista (részben), Mayer Pál, Fekete Ödön és Pál, Kunstädter Rezső, Herzl Jenő, Rakovszky Anti, Arany Irén, Schwarcz Benő, Kohn Jenni (részben), Weisz Irma, György Jenő, Vollner Pepike, Aschendorf József, Auber Elma és Tódor, Hecht Etelka (részben), Krafft Helén,

Paulovics Amália, Neuschlosz Jéki és Lotti, Wolf Lina és Kálmán, Krámer Nelli, Feketeházy Péter, Csukássy Jenő, Szentirmay Béla, Szelényi Aladár, Gyertyánffy Jenő (részben), Wieland Aladár, Neutra Katalin (részben), Klein Riza, Emil és Albert, Weisz Etelka, Juliska, József és Ignác.

... ISMÉT ELSZEDTE. (Lásd a 142. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Budapest, 1880. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.